

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

Circ a Figueres | Durant el primer cap de setmana de març, al Castell de Figueres, l'espectacle de circ va ser un èxit. De públic, molt del qual, ignorant de l'interior del Castell, va quedar parat del lloc, a la vegada que va omplir les sessions que es feien a les tres carpes alçades. Èxit en la varietat: tota classe de números, particularment molts d'estrena a Europa, van meravellar la concurrència; una delegació del prestigiós Cirque du Soleil, com si anés a una fira de mostres, era allà per veure'n les novetats i contractar-ne alguna. Èxit en els concursos per escollir, des de diversos punts de vista, els millors números de l'oferta i, com sol passar en aquests casos, la tria més càlida va ser la del públic entusiasta. Etc. L'ànima de tot això ha estat el figuerenc Genís Matabosch, més que interessat, submergit en el món del circ des que era una criatura. Primer, col·leccionista i estudiós: ha arribat a reunir una de les col·leccions més importants d'Europa de documentació de circ, i la més gran de l'Estat espanyol; després, universitari, cursà història de l'art i la diplomatura en administració i conservació de patri-

moni, i, després de múltiples treballs amb el circ com a epicentre, presideix la Circus Arts Foundation, societat sense ànim de lucre. La fidelitat de la dedicació de Genís Matabosch al circ la mostra aquest episodi: fa anys, quan en tenia setze i feia el viatge de fi de batxillerat a París, portava una llista d'adreces d'arxius i biblioteques parisenques i, mentre els seus companys de l'institut vagarejaven durant el temps lliure, ell, menor d'edat però amb permís dels professors acompanyants, anava visitant aquelles institucions i buidant material i omplint fitxes per seguir estudiant i documentant-se.

Calaix de sastre | Ara un episodi tebi. L'Ajuntament ha regalat al ballarí Corella un gran solar perquè hi erigeixi una escola de dansa i una residència per als estudiants que, a partir dels deu anys, miraran de fer com Nijinski o Michael Jackson. No se sap qui pagarà el dineral que han de costar les dues baluernes. En tot cas Figueres està endeutadíssima.

I molts episodis freds. «El corredor de la mort», que n'ha dit l'alcalde de Figueres de la variant-ratera que ha afegit uns quants morts més a les dotzenes que porta, deixa impertèrrit l'Estat. La «solució» als dos passos a nivell —més morts i molèsties—, que ni tan sols se sap si es podrà fer: per a un pas, soterrar la via un tram de dos-cents metres, i per a l'altre fer un

pont per sobre la via enfondida però oberta. Tampoc no és sabut si, ara que es fan obres a l'autopista, la comarca podrà entrar-hi i sortir-ne pel nord de Figueres.

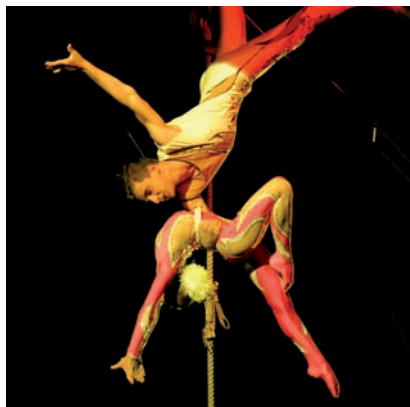
EL BAIX EMPORDÀ

gerard prohías

Nosaltres només volíem un trenet

| En aquestes cròniques ens hem referit més d'una vegada a l'autovia que ha d'encerclar les Gavarres. Ara ja està en marxa, i deixem-nos d'hipocresies aparentment progres: un cop construïda en bona part només ens queda que aprofitar-la. Som una terra petita que es lleva ben d'hora ben d'hora, i un país tan petit que des de dalt d'un campanar sempre es pot veure el campanar veí. I no sabia pas dir si això és bo o és dolent. En tot cas, és el que és. Això parlava amb el meu amic Cyril Torres, artista plàcid i lúcid, afrancesat i de meditacions profundes. «El país petit ens està canviant», li deia. «Hi ha empordanesos que passem un dol. Un dol també lúcid, però. Sabent de les oportunitats que això representa». Parlo amb to professoral. «Entenc això del dol, però no us hi entretingueu massa. Lleveu-vos ben d'hora

>> «Bamboo» de Rússia participant en el Festival del Circ de Figueres.

FESTIVALDELIRC.COM

>> Maqueta de l'escola-residència de dansa Àngel Corella.

ACN - AJUNTAMENT DE FIGUERES

>> Obres a l'anella de les Gavarres a Mont-ras.

ISMAEL PERACALLA - ACN

com sempre i, ja que hi són, aprofiteu les autovies», em contesta. «Sí, és clar, si jo les aprofito cada dia! Però nosaltres no volíem autovies: nosaltres volíem un tren!» Un trenet, si cal.

Ara fa 125 anys del carrilet que ens portava a Girona. Palamós, Palafrugell i la Bisbal han celebrat l'efemèride. Això sí, ho han aprofitat per parlar de l'actualitat, de la mobilitat avui a aquesta hora. Difícil pensar que, a casa nostra, el tren sigui absolutament inexistent. Ho expliqués i no s'ho creuen. Alguna cosa hem fet malament. En algun moment vam deixar perdre alguna cosa. Ens diuen que la desaparició del carrilet va ser vista com un camí cap al progrés. El progrés s'entén com una carretera. Les carreteres comporten sempre un camí endavant. «Sou ben peculiars: ara enyoreu els trens!» —continua en Cyril. «Nosaltres som nosaltres!», li dic. —«Sí, i tant, però ara les coses són el que són!». —«Ok. Vam desmantellar el carrilet, però ara ens hem mogut per poder tenir un port que sigui espai Schengen. A que sona bé, encara que Espanya ens ho hagi denegat!».

—«No em parlaves de les barques i de l'olor de peix de la Catifa i dels troncs a la Planassa? I ara voleu ser un port Schengen perquè els turistes substitueixin les gambes!». —«Atura't, atura't que no és ben bé així. Les gambes són insubstituïbles. La dolçor de les gambes no té res a veure amb el perfum dolçot de les cremes solars!». —«Sí, però ambdues dolçors desem-

barquen al mateix port». —«Em sembla que ens estem fent un embolic. Jo només deia que enyorava el trenet i que l'espai Schengen seria una bona autopista marítima, que si bé no pot substituir els rails de les vies, també serviria per anar lluny, sempre molt més lluny». —«Massa fàcil la metàfora, però malgrat parlar de vies, no arribes enlloc. Estàs en una via morta». Una via morta. Parlar de mobilitat i anomenar un via morta és parlar d'un nínxol. —«Deixem-ho estar, Cyril. Jo només et deia que volia un trenet».

LA GARROTXA

joan sala

Mala gestió | No fa gaire explicàvem que el Consorci de l'Alta Garrotxa ja tenia deu anys d'existència —es va crear l'any 2000—, i comentàvem la bona feina que havia fet per gestionar l'Espai Natural de l'Alta Garrotxa. Durant aquests anys s'ha aconseguit, entre d'altres avenços, estructurar un equip de gestió, ampliar el coneixement del patrimoni natural i cultural de l'espai, millorar diverses infraestructures, així com ordenar i regular l'ús públic i situar la gestió de l'espai a un alt nivell. Però ara, tant la Generalitat com la Diputació, els dos estaments que hi aportaven la major part

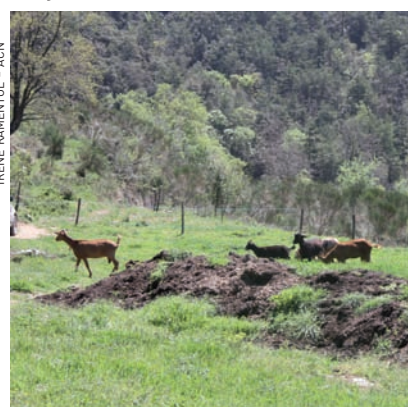
dels recursos econòmics, han decidit no continuar col·laborant-hi, fet que ha comportat uns primers acomiadaments, que poden continuar. És descoratjador veure la manca de sensibilitat del govern actual per la conservació del medi natural, especialment si ho comparem amb països on les polítiques de conservació són una prioritat. Protegir un entorn natural de moltes hectàrees, com és el cas, resulta molt laboriós i lent, però la destrucció és rapidíssima. Cap dels polítics —allunyats del territori— que han pres les decisions equivocades i amb greus repercussions se'n fa mai responsable. És extraordinari gaudir d'aquesta immunitat, mentre duri.

Sector carni porcí | Ja el 2008 es va elaborar un estudi de viabilitat tècnica i econòmica per part de l'Associació Catalana d'Innovació del Sector Carni Porcí (INNOVACC) per a l'«estandardització de la informació a transmetre per al seguiment de la traçabilitat en el sector carni», un nou sistema per identificar, registrar i transmetre les dades relatives a tota la cadena des de la granja fins a la distribució, passant pels escorxadors, les sales de desfer i els elaboradors. Hi han participat activament diverses empreses de comarques diferents, i la garrotxina Esteban Espuña SA ha liderat el sector, assumint la redacció de l'estudi inicial. S'ha aconseguit millorar la competitivitat, més enllà del compliment

>> **Cartell commemoratiu dels 125 anys de la creació del Tren Petit.**

>> **Recuperació de 24 hectàrees d'espais oberts a l'Alta Garrotxa.**

>> **L'associació catalana INNOVACC ha aconseguit millorar la competitivitat.**

estricte de la normativa. Això suposa un estalvi econòmic en evitar duplicitat de dades i minimitzar els efectes d'una possible crisi alimentària en fer més ràpida la detecció de l'origen del problema. Però sobretot aporta un valor afegit als seus productes, de gran importància per als clients en garantir-los seguretat i qualitat alimentària. Aspiren a ser un referent a nivell mundial, i que el nou sistema s'estengui a altres empreses del sector carni porcí català. Iniciatives com aquestes són imprescindibles.

S'aprova l'estudi ambiental, després de set anys | El Departament de Territori i Sostenibilitat ha aprovat l'estudi ambiental de la variant nord d'Olot desdoblada, que prolongarà així 4,2 quilòmetres l'autovia A-26, que per ara va, només, de Besalú a Olot. Més de la meitat del nou traçat consistirà en un túnel, que farà 2.460 metres, per preservar la zona que és Parc Natural. Han trigat set anys a aprovar l'estudi ambiental, però, com ha comentat l'alcalde d'Olot, «ara no és època d'inversions, però sí de papers». És a dir que, per ara, cap moviment de màquines. S'ha de contractar l'assistència tècnica per a la redacció del projecte constructiu, la licitació i adjudicació, que tot plegat és molt de paperam. Entre l'autovia existent i la nova carretera desdoblada hi ha uns quilòmetres que són del Ministeri de Foment, que no ha fet res per prolongar l'Eix Pirinenc, competència

seva. Es pot donar el cas que entre la variant que ha de començar —la C-37 de l'eix Vic-Olot— i l'autovia A-26 no hi hagi comunicació durant un temps. Tot un historial de despropòsits.

EL GIRONÈS

dani vivern

Túnel sense sortida | Les alegries amb què es van elaborar projectes a l'entorn de l'aeroport Girona-Costa Brava s'han envolat cap a cels millors, i Vilobí s'ha quedat sense projecte de ciutat aeroportuària, que havia d'incloure hotels, oficines i grans àrees d'aparcament. Mentrestant, la ciutat de Girona s'ha quedat amb un pam de nas i alguns pams de Parc Central en vista d'allò que ja era visible feia temps: que no hi hauria diners per al segon túnel —el del tren convencional— i que caldria mantenir el viaducte sine die, a menys que prosperi la idea de l'alcalde Puigdemont de fer un tercer carril dins del túnel ja construït. Això no estaria malament si no fos que pot crear un coll d'ampolla, perquè uns trens s'haurien d'esperar fins que hi passessin els que tenen més pressa (que són tots). Això, sense comptar amb les avaries a què Adif ens vol acostumar. A menys, és clar, que suculentos concessions a l'Ajuntament de Salt convencin aquest

darrer municipi a permetre la construcció d'una via a cel obert per als trens de mercaderies: de fet, tampoc no hi faria tanta nosa, al costat de l'autopista.

De moment, el tema dels transports està complicat, i embolica les bones intencions del Consistori gironí en la seva pretensió de regular el trànsit de vehicles: feina de Sísif, inútil ara com ara, pel desconeixement de com acabarà tot.

Emprenyats però mesells | El descontentament social es concreta, també a Girona, en forma de manifestacions de diversos col·lectius amb un leïtmotiv comú: la ira contra el sistema bancari i financer, i contra els polítics en general. Estem assistint a la gestació, lenta però ferma, d'un moviment contestatari en busca de lideratge, fora del clos de la política «clàssica» o, si voleu, «moderada». Els mitjans de comunicació —els polítics, de moment, fan el sord— hauran d'estar molt atents a aquest posicionament de bona part de la societat. El problema és que cada dia hi ha menys mitjans no associats a grups de poder, i els periodistes viuen —també a Girona— un dels moments més baixos de la seva història quant a consideració professional i llocs de treball. La recent entrada de l'empresari Joaquim Vidal al *Punt Avui* pot significar la salvació d'un mitjà al qual moltíssima gent ha dedicat temps, esforços i il·lusió, i que no mereixia acabar arrossegat pel tsunami que s'està endu-

>> El túnel de Bracons.

ACN

>> Girona des del pont de Pedra.

DANI VIVERN

ent tants mitjans, sobretot d'esquerra. Allà on no hi ha cap tsunami ni sembla que n'hi hagi d'haver durant temps és al Ter, que tot i les pluges abundants de la tardor torna a ser el riu crònicament esquistat per culpa de la perpètua hidrorràgia cap a can Fanga. Ara que estem en temps de flors, és trist constatar que el pressupost d'aquesta gran celebració gironina sigui similar al de la neteja de les pintades... només al Barri Vell! Ja va sent hora que les nostres autoritats plantin cara a aquestes situacions, l'escassa o nul·la reacció a les quals fa que, si els catalans som bons candidats a mesells, els gironins en siguem ja catedràtics.

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

Escola nova | Tret de les escoles bressol, l'educació del Pla de l'Estany és tasca, essencialment, de l'escola pública: són dotze escoles de primària, quatre de les quals són a Banyoles, i tres instituts, davant d'una única concertada, que ofereix, amb prou qualitat, fins a quart d'ESO. La comarca és una de les que té una proporció més alta —per no dir la que té una proporció més alta— d'alumnat de família estrangera; se-

gons les dades del padró de 2010, un 41,98 % de l'alumnat que començarà a P3 té nacionalitat estrangera (arriba a un 46,76 % si parlem de família estrangera). Aquestes dades són les que justifiquen la creació d'una nova escola de primària a Banyoles. De fet, és l'única de nova creació a les comarques gironines, com va reconèixer el director dels Serveis Territorials d'Ensenyament. Està situada en barracons al barri de la Farga, en un espai en part ocupat per les fires d'atraccions de Sant Martíà a l'encreuament del carrer Concòrdia de les Aigües de l'Estany amb el carrer Bassa del Cànem. Tindrà dues línies. La necessitat d'una nova escola de primària és evident: des de fa vuit anys (vuit!!!) les altres quatre escoles es van repartint una línia amb la consegüent massificació que això suposa. Una mostra més de la poca previsió de l'Administració educativa. El meu nebot, però, no hi està d'acord: «No, *uncle*, no. No hi ha manca de previsió, sinó tot el contrari: ara fan l'escola en barracons i emplen a vessar els instituts; quan els instituts rebentin les costures, desmuntaran l'escola —per això la fan en barracons!— i en faran un institut». Em sembla que s'equivoca de mig a mig: d'aquí a poc rebentaran costures escoles i instituts, i no pel professorat —cada vegada n'hi ha menys— sinó pel volum d'alumnat. S'hi aplica la dita del president Mas: més amb menys; i si es manté la qualitat no es deu, precisament, a l'Administració.

Bloc d'ensenyament | El desembre del 2008 l'Ajuntament de Banyoles va inaugurar el Bloc d'Educació, i des de llavors s'han produït unes quasi cinc entrades informatives per mes. Curiosament, la pàgina proposa enllaços amb 16 pàgines web o blocs d'escoles o AMIPES. Comentari del meu nebot: «Sí, no hem escarmentat fins ara que ens dedicàvem a la bombolla del rajol, i ara que ha esclatat ens passem a la bombolla del bloc».

Aliens | Continuant amb la seva excel·lent tasca educativa, el Museu Darder ha organitzat l'exposició *Aliens! La invasió de les espècies exòtiques*, activitat emmarcada dins el Projecte Estany, un Projecte Life de la Unió Europea desenvolupat pel Consorci de l'Estany. Durant cinc mesos l'exposició ha intentat ajudar a respondre preguntes com: què són les espècies exòtiques invasores? Quins problemes provoquen a la biodiversitat autòctona? Quines espècies invasores hi ha a l'estany de Banyoles? I mentre es fa aquesta exposició, dos veïns de la comarca han trobat una nova espècie exòtica i invasora: una xinx a d'uns dos centímetres de llarg, originària d'Amèrica del Nord. El 19 de desembre de 2011 es va identificar l'espècie a la Mota, Palol de Revardit; i el 9 de gener de 2012 uns veïns de Caselles d'Avall, Porqueres, en varen trobar uns exemplars a casa seva i els varen dur al Museu Darder. De moment, no estan empadronats.

>> Logo de l'Escola Nova de primària de Banyoles

>> La nova escola estarà situada al barri de la Farga de Banyoles.

>> Cartell de l'exposició Aliens! al Museu Darder.

LA SELVA

joan domènech

Carnestoltes | A la Selva Marítima, enguany hi ha hagut una bona entesa entre els organitzadors dels carnavals, i per això ens en fem ressò. En temps de crisi, la imaginació ha de substituir els diners per muntar una carrossa que tingui cara i ulls i fer uns vestits amb gràcia.

Els organitzadors i participants de Lloret, Blanes i Tossa de Mar han pensat que si no es feien la competència horària i, fins i tot, si alguns dels mateixos grups podien participar en dues o tres de les desfilades, podien amortitzar millor el treball, el temps esmerçat i les despeses.

La rua carnavalesca a Lloret, per exemple, durà unes dues hores i suposà admirar vint grups diferents, la majoria amb vestits i decoració de molt de gust, procedents de la mateixa vila o de les veïnes (Tossa, Vidreres, Tordera, Riells-Viàbria, Blanes...). Les comparses eren més aviat grans (en una vam comptar 180 participants). La temàtica era variada, amb moltes evocacions orientals o de països exòtics, o d'aplicació d'elements diversos: globus, ocells de paper, titelles (fou una de les premiades). Un altre aspecte positiu també destacable és que, tot i que la festa és pensada per a

la disbauxa i la transgressió, enguany, almenys a Lloret, hem vist molta elegància i correcció en el tractament temàtic, sense caure en grolleries i irreverències gratuïtes.

Mil·lenari de la Mare de Déu del Vilar

Tot i que els tècnics atribueixen a la icona de la Mare de Déu del Vilar de Blanes una data més recent, els blanencs sempre han escrit que la troballa de la imatge tingué lloc el 1012 i, per tant, ara se'n celebra el mil·lenari. Per això han concebut un calendari d'actes diversos al llarg de l'any. Excepcionalment, la talla de la Mare de Déu romànica sortirà del seu santuari i anirà fent una visita de cortesia a totes les capelles i ermites de la rodalia. El diumenge 4 de març, aprofitant l'anomenat Aplec dels Perdots a la capella de Santa Cristina de Lloret, la Mare de Déu del Vilar ja s'hi féu present, portada pels blanencs i acompanyada amb afecte pels lloretencs. Molta gent va comentar que en aquest aplec, abans, s'hi posaven de manifest antigues rivalitats, i sortia sempre qui pregonava que Santa Cristina era de Blanes i el lloretenc que contestava que no, que se l'havien venuda per un plat de cargols. La cosa s'emboïcava i acabava a cops de roc. Ja fa anys que lloretencs i blanencs viuen l'aplec en pau i ballen agermanats les sardanes. Ara, amb la presència de la Mare de Déu del Vilar, s'ha segellat encara més la bona relació entre totes dues viles.

LA Cerdanya

erola simon

Cerdanya per la independència

| La Baixa Cerdanya ha aprovat al Ple del Consell Comarcal del mes de febrer adherir-se a l'Associació de Municipis per la Independència. Es tracta d'un gest unànim, i d'aquí el seu valor, que declara obertament que tots els grups que tenen representació a la comarca creuen en el dret a l'autodeterminació de Catalunya. Enhorabona! No totes les comarques de Catalunya podran dir que fan pinya al voltant d'una cosa tan important. Paral·lelament, a l'Alta Cerdanya, alguns municipis s'han posicionat també a favor de l'Associació de Municipis per la Independència i festegen el Govern de la Generalitat, intentant estrènyer aliances amb els catalans del sud. Sigui per convicció o sigui pel que sigui, benvingut també el seu gest.

Gran Volta Cerdanya | Seguint l'estela d'esforç, èxit i reconeixement esportiu del cerdà Kilian Jornet, el seu entorn més pròxim impulsa una prova d'ultrafons que tindrà per escenari la Cerdanya catalana i francesa. Seguint els antics camins i senders que comunicaven els pobles de la comarca, la Gran Volta Cerdanya proposa un recorregut entre els mil i els dos mil metres d'altura, transitable tot l'any i que cadascú

>> Rua carnavalesca a Lloret.

JOAN DOMÈNECH

>> Imatge de la consulta sobre la independència a Puigcerdà.

FERRAN GARCIA QUERALT - ACN

podrà fer al ritme que li plagui. El mes de juny, el circuit serà l'escenari d'una prova esportiva de resistència amb un recorregut de 215 km. Aquest repte per a valents s'ha batejat com a Volta Cerdanya Ultrafons (VCUF). La prova ha d'incloure's en el circuit de competicions d'aquest tipus i atraure corredors d'arreu del món amb el reclam d'en Kilian, especialista i gran campió en aquesta modalitat. El projecte ha tingut una molt bona acollida tant per part de l'administració com del sector esportiu i turístic de la comarca, i és que el repte és important i ha fet il·lusió. En l'organització de l'esdeveniment s'hi haurà d'abocar tothom.

Calçots a Cerdanya | El calçot ha conquerit Catalunya. La seva eficàcia gastronòmica i el seu poder socialitzador han fet de la ceba calçada un menjar d'èxit. Tothom gaudeix amb aquest àpat informal per definició, i fins aquells als quals no agrada la ceba fan excepcions amb el calçot. Fa una dècada o ni tan sols això, ningú no coneixia les calçotades fora de la terra de calçots. Avui, qui és qui no, en fa diverses per temporada. Cada cop són més els pobles de Cerdanya que s'apunten a l'organització d'aquesta festa d'essència popular, i és que el calçot agrada, fa festa i és —diguem-ho tot— barat. Enhorabona per a aquells que han sabut posar de moda la ceba i fer-la protagonista d'una activitat lúdica que va més enllà del menjar. Visquin els calçots

>> Calçots.

ACN

EL RIPOLLÈS

ramon alabau

Un parell d'ulls blaus | Quan la crisi mossega pots caure en la fàcil temptació d'evocar amb nostàlgia els temps pretèrits com si es tractés d'un paradís perdut. Tanmateix, el passat pot ser també un forat negre ple de malsons i injustícies. Darrerament hem pogut constatar que hi ha qui no vol sentir parlar de la pervivència de la memòria i prefereix el bàlsam de l'oblit, però hi ha també qui reclama l'obertura completa dels fossars de la ignomínia, qui persegueix decididament l'estela dels nadons robats del franquisme. Quan ho llegim als diaris, ens imaginem situacions eminentment suburbanes, concebem escenografies de raval i claveguera, i revivim aquelles seqüències en blanc i negre típiques del cinema policíac.

La iniquitat, però, és una herba obstinada que arrela arreu. Des de fa anys un veí de casa nostra, en Daniel Pastor, viu amb un desig que l'obsedeix, el de trobar la seva germana. Sap que és un assumpte enrevessat, una mena de laberint intricat. S'arrapa fervorosament a un signe distintiu que tampoc no és concloent: la possible blavor dels ulls, imperiós tret genètic familiar.

Corria l'any 1942 quan la seva mare, que vivia un embaràs complicat i difi-

cultós, es va veure obligada a viatjar a l'Hospital Provincial Santa Caterina de Girona. Va anar-hi tota sola, ja que el seu marit tenia por de perdre la feina. Va ingressar-hi el 15 de març, i el 28 donava a llum una nena que, segons la monja que la va assistir, havia nascut morta. Malgrat la seva voluntat d'acomiar-se de la seva filla mai no va arribar a veure-la, tot i quedar-se un temps a l'hospital per refer-se del part, que es va complicar amb una malaltia pulmonar.

En Daniel fulleja, perplex i indignat, documents que es contradiuen. Donen fe d'una vida posterior a la pretesa defunció. Com es pot explicar que un full de la parròquia de Santa Susanna del Mercadal certifiqui que el 5 d'abril la nena va ser batejada? Té cap mena de sentit que en un document consti que va ingressar el 23 de maig a l'Hospici de la Nostra Senyora de la Misericòrdia, on ara hi ha la Casa de Cultura? Per afegir encara més incoherència, com és possible que un altre document indiqui que la nena va morir el 6 de juliol, com altres infants —un grupet de deu o dotze noms— procedents de l'hospital i de l'hospici, sense que es detalli l'indret exacte del sepeli per a cap d'ells?

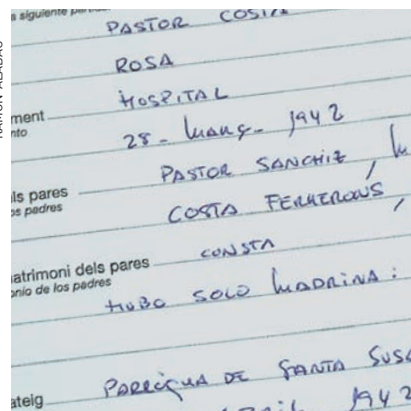
En Daniel no ha perdut l'esperança. Darrerament el tema apareix insistentment als mitjans, els fets han adquirit un cert ressò col·lectiu, i ell ha fet arribar el seu cas a la Fiscalia de Girona. Mentrestant, continua somiant que un dia trobarà un parell d'ulls blaus semblants als seus.

>> Daniel Pastor.

RAMON ALABAU

>> Documentació referent a Rosa Pastor.

RAMON ALABAU